

Dag lieve allemaal,

Sinds mijn vorige nieuwsbrief van maart is er weer best veel gebeurd. Eén van de vrouwen in voorarrest is na drieënhalf jaar vrijgelaten. "No case to answer", zei de rechter. Deze zaak had nooit voor een rechter mogen verschijnen! Drie-en-een-half jaar van je leven onschuldig achter tralies. Wat doet dat met je? Met de verloren tijd? Al die tijd zonder je kinderen?

Een andere goeie kennis van me werd in januari vrijgelaten na acht-en-een-half jaar gezeten te hebben. In die tijd is de wereld zó anders geworden. Hoe leer je weer leven? Hoe haal je de gevangenis uit zo'n vrouw?

Regelmatig worden Pastor Sam en ik gebeld door vrouwen die vrijgelaten zijn. Ze vragen of we een baan voor ze hebben, of geld voor een telefoon, of gewoon maar om een praatje. Banen liggen hier niet voor het oprapen en geld voor telefoons hebben we allebei ook niet klaar liggen. Luisteren kunnen we wel. En steeds vaker komen we tot de conclusie dat we met luisteren al helpen. Maar hoe we dat luisteren kunnen omzetten in goeie support voor de vrijgelaten dames? Daar zijn we druk over aan het nadenken.

Zeep en een kapotte waterpomp

In een van de vorige Twaklanken stond een supermooi berichtje dat ik van de diaconie 500€ heb gekregen. Het is nog niet op. Vrouwen hebben eens per jaar de Internationale dag van de Vrouw. Maar er is niets voor de mannen. Dus hebben Sam en ik een dag voor hen uitgevonden; Internationale Mannendag, die we in Mukuju Male Prison gehouden hebben. Sam en ik gaan daar eens per maand naar toe. Er zitten ongeveer 80 man in deze landbouw-gevangenis. Ze verbouwen katoen wat door de regering gebruikt wordt voor alle benodigde uniformen van ambtenaren. Op 19 april, Goede Vrijdag, hebben we Heilig Avondmaal gevierd en heeft Sam alle mannen (die dat wilden) gezalfd. Daarna hebben we er een feestje van gemaakt. We hebben stoelendans gedaan. Van een deel van de 500€ hebben alle mannen een reep zeep ontvangen. Ook heb ik een deel van dit geld gebruikt om hun waterpomp te laten repareren. Wat mooi dat ik dit doen kan! Bedankt!

Het regenseizoen is al een paar maanden bezig. Sinds 22 april regent het bijna elke dag. Alle boeren zijn blij! En aangezien bijna iedereen hier wel een klein stukje land heeft om iets op te verbouwen, zijn er veel mensen blij met de regen. En nu maar wachten op de oogst en hopen dat het een goede oogst wordt.

Zussen

De eerste vier weken van het regenseizoen was ik in Nederland. Heerlijk genieten van goeie tijden met familie en vrienden. En ja, dan doe je als zussen wel 's rare dingen. Ik schrijf zelden tot nooit over lieve mensen in Nederland. Maar geloof me, soms is het best moeilijk om zó ver weg te wonen van mensen die je dierbaar zijn. Mensen die door moeilijke tijden heengaan. Je kan er niet éven naar toe voor een bakkie. Daarom probeer ik zoveel mogelijk mensen in Nederland te ontmoeten. Hier is weinig tot geen sociaal leven 's avonds. Alle bezoeken doe je hier bij daglicht om meerdere redenen: er is geen stoep, geen straatverlichting, veel zwerfhonden, slechte, glibberige wegen, veel dronkenschap, ook bij de weggebruikers. Dus zit ik heel veel avonden gewoon thuis. En dan vergelijk ik mezelf wel eens met een uitgedroogde spons achter in het keukenkastje. Als ik dan in Nederland ben, dan zuig ik mezelf vol met bezoeken aan zoveel mogelijk mensen, zodat ik hier weer kan genieten van de goeie herinneringen.

Nieuwe Officer in Charge (OC)

Terwijl ik in Nederland ben, krijg ik van Catharine, de Officer in Charge van Maluku Female Prison een berichtje dat ze is overgeplaatst naar een andere gevangenis met 220 gevangenen, zowel mannen als vrouwen. Slechts twee jaar is ze hier geweest! Och, wat moesten we wennen aan elkaar. Maar op het eind waren we goed bevriend. De nieuwe OC, Brenda Abaasa, is alweer mijn vierde gevangenis directeur. Weer gaan Sam en ik kennis maken en kijken hoe ze tegenover onze donderdagmiddag staat. Gelukkig heeft Catharine ons een fijne referentie gegeven.

In de weken die gaan komen, gaan Sam en ik met haar praten over onze plannen, o.a. over onze wens om in samenwerking met de social worker van de gevangenis een vorm van support voor vrijgelaten vrouwen op te zetten. Uiteraard doen we dit niet alleen, maar samen met alle organisaties die de gevangenen regelmatig bezoeken.

BELOVED!

En kijk, daar sta ik, ruimschoots verborgen achter de man die de B vasthoudt. Ik was gevraagd om een "message" te geven in een van de lokale kerken, Musterdseed Namatala. Het is de kerk waar Pastor Sam, mijn maat in het gevangenispastoraat, jaren pastor is geweest. Pastor Oscar (derde van rechts) is nu een van de voorgangers. Hij had me gevraagd of ik een zondag wilde spreken.

Met liefde heb ik "ja" gezegd. Ik heb gesproken over wat wij zijn: Geliefd! Zo leuk en mooi om dit te mogen doen.

Eén recht en één averecht

Daar ben ik in Remand Home mee begonnen: de vier jonge dames die daar zitten leren breien. Maar de realiteit leert dat ze liever haken. En laat ik nou gelukkig ook een prima haakboek hebben. De dames haken wat af. In de afgelopen weken ben ik bezig geweest om ze alle verschillende basis "steken" te leren, inclusief de bijbehorende afkortingen.

Want ik kan het wel voordoen en voorlezen, maar als zij niet snappen hoe je een patroon moet lezen, ben ik geen goeie lerares.

Mama Chapati

De kids in Remand Home hebben af en toe niet voldoende te eten. Dan koopt een van ons een grote baal maismeel, posho. En kunnen ze weer even vooruit. Zelden is er iets extra's. Maar volgende week van de 500€ organiseer ik voor nog geen 25€ dat iedereen, dus ook de bewakers, een chapati kan eten. Omdat er geen klaargemaakt eten meegebracht mag worden, maken de jongens de chapati's zelf!

Aandachtspunten voor de nabije toekomst:

- Wijsheid voor het opzetten van after prison support.
- Wijsheid om betrouwbaar studiemateriaal te schrijven voor gevangenen in Mukuju en Namalu.
- Veiligheid op de Oegandese wegen. Ik ben veel weg met de auto en er gebeuren hier zulke griezelig ernstige ongelukken...

Met zoveel liefs en dank voor alle vormen van steun!

Yvonne van Meeuwen